

[Gert Petersen.]

regionaludvikling ind i billedet. Hvordan vil man gennemføre det? Også det er angivet:

„På det økonomiske og valutariske område må Fællesskabet være i besiddelse af en kompetence og et ansvar, der gør det muligt for dets institutioner at sikre styringen af unionen.“

Så er det i og for sig ganske ligegyldigt — det vil jeg godt sige til udenrigsøkonomiministeren, idet jeg vil tilføje, at SF ikke har talt synderlig meget om Wernerplanen — om det fællesskabsorgan, som får kompetencen, er Ministerrådet, hvor der kræves enstemmighed, eller om det er et nyt overnationalt organ. Det, at det er Ministerrådet, er slemt nok, fordi vi så kommer ind i den situation, jeg refererede til tidligere, hvor en flertalsbeslutning i dette ting — måske taget med 1. stemmes flertal, hvem ved; men det er jo ikke altid socialdemokratiet og SF, der har flertallet, det sker også, at andre har det — kan medføre en fastlåsning af vidtgående skridt, for så vidt som det er en del af mønsteret i fællesmarkedet i forbindelse med den økonomiske union, en fastlåsning, som man ikke senere kan trække sig ud af, medmindre man kan få godkendelse fra de andre medlemsstater.

Jeg spurgte, da jeg var i Bruxelles, i forbindelse med spørgsmålet om meromsens harmonisering, hvor tanken er, at man skal nå frem til en nedre grænse og en overgrænse: hvis en dansk regering i Ministerrådet, hvis vi nu siger, at det er dér, beslutningen vil blive truffet, tilslutter sig denne harmonisering og der så kommer et nyt flertal i det danske folketing året efter, som ønsker at sætte mønsen ned under denne nedre grænse, kan det så lade sig gøre? Så smilede man lidt medlidende til mig, for mæge til tosset spørgsmål — jeg indrømmer, det var vrøvlet, hr. udenrigsøkonomiminister — mæge til tosset spørgsmål havde de dog ikke hørt. De sagde: nej, naturligvis kan det ikke lade sig gøre, medmindre de andre medlemsstater vil acceptere det. Det kan jeg da godt forstå, og jeg vil endda sige, det er rimeligt. Jeg synes bare, det er urimeligt, at vi anbringer os i den situation, at et, jeg tør næsten ikke sige tilfældigt flertal i dette ting — men det er jo skiftende af og til — kan fastlåse situationen i mange år fremover, uanset om der opstår nye flertal, nye stemninger,

bevægelser helt på tværs af det, man havde besluttet. Hvis det er forankret i henhold til Fællesskabet, er det også forankret herhjemme.

Her er efter min opfattelse tale om en reel suverænitetsafgivelse. Så kan man føre lange pindehuggerdiskussioner om, hvorvidt den er statsretlig eller ej. Det er en reel suverænitetsafgivelse. De danske vælgere sættes ud af spillet på en række områder, og det vel at mærke områder, som ikke konkret i dag er behandlet i Romtraktaten, men om hvilke der senere er taget beslutninger, som vi også skal godkende. Disse senere beslutninger godkender vi jo i kraft af § 4 i det ene af de lovforslag, vi nu diskuterer.

Tove Lindbo Larsen: I dagens debat har flere indledere været inde på kvindens stilling i fællesmarkedet, og hvilke konsekvenser det vil få for danske kvinder bl. a. i ligestrømspørgsmål. Trods det sene tidspunkt vil jeg gerne komme med nogle supplerende bemærkninger hertil.

Fru Ruth Olsen mente, at konsekvenserne af Romtraktatens bestemmelser var kvindeffjendske. Romtraktaten bruger overalt udtryk som „statsborger“, „erhvervsdrivende“, „arbejdstager“ og lignende helt neutrale udtryk. Kun på ét punkt, nemlig i art. 119 om ligeløn, taler man om mænd og kvinder. Det er imidlertid en realitet, at denne bestemmelse har haft stor betydning for den praktiske gennemførelse af princippet om ligeløn i EF-landene. Målet ligeløn er absolut ikke nået, men bestemmelsen har været medvirkende til, at man i de forløbne år er kommet godt på vej. Jeg kan ikke se, at hverken bestemmelserne eller konsekvenserne heraf med rette kan kaldes kvindeffjendske.

Visse grupper af danske kvinder har lagt overordentlig stor vægt på den undersøgelse, der er udført af den franske sociolog Evelyne Sullerot, der peger på de meget store problemer, der på det erhvervs-mæssige område vil være for kvinderne. Denne rapport har også været nævnt tidligere på dagen her i tinget. De samme grupper går så vidt mig bekendt ind for begrebet søstersolidaritet. For mig lyder det temmelig hult, hvis denne søstersolidaritet kun bliver et dansk begreb. Jeg så det meget gerne udviklet til at blive et europæisk begreb. Social-